

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **W. A.**
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
v Ostravě, Purkyňova 787/6

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**
se sídlem Hradec Králové, Věkoše 416

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. listopadu 2020, čj. KRPH-89444-20/ČJ-2020-050022-SV, o zajištění cizince za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o zajištění žalobce dle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. 1. 2009, v tomto případě podle mezinárodní dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných

státních hranicích ze dne 2. 7. 2002. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 5. 11. 2020 do 4. 12. 2020.

2. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která byla soudu doručena dne 25. 11. 2020. Jednalo se o žalobu blanketní, neboť neobsahovala žádné žalobní tvrzení. Uvedl v ní, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 6. 11. 2020. Dále požádal o ustanovení zástupce k ochraně svých práv v této věci, konkrétně Mgr. L. B., advokáta se sídlem v Ostravě. Svoji žádost zdůvodnil tím, že se nachází v zařízení pro zajištění cizinců bez možnosti výdělků, nemá znalosti českého jazyka a českého práva, není tak schopen si svá práva bránit a tento advokát je s jeho případem seznámen.
3. Krajský soud žalobci vyhověl a usnesením ze dne 26. 11. 2020 mu ustanovil pro řízení před tímto soudem zástupce Mgr. L. B. advokáta se sídlem v Ostravě, Purkyňova 787/6. Současně tento soud žalobci uložil, aby prostřednictvím svého zástupce žalobu doplnil ve smyslu ust. § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a to ve lhůtě pro podání žaloby. Současně jej poučil, že nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, bude žaloba ve smyslu ust. § 37 odst. 5 s.ř.s. odmítnuta.

I. Obsah žaloby

4. V doplnění žaloby žalobce předně uvedl, že byl zajištěn za nepřipustným účelem. Namítal, že žalovaná se nezajímala o to, v jakém postavení je žalobce, co lze od jeho předání na Slovensko očekávat a bez ohledu na tuto absenci informací žalobce zajistila za účelem předání. Žalobce připomněl, že podle čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků: *„žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.“* Podle čl. 15 odst. 1 návratové směrnice: *„nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.“* V případě realizace účelu zajištění podle česko-slovenské readmisní dohody (či podle readmisní dohody obecně) však nejsou splněny přísné podmínky omezení osobní svobody postulované v obecných předpisech zabezpečujících ochranu základních lidských práv. Při uplatňování dohod a rozhodování o zajištění je třeba pochopitelně respektovat ustanovení Úmluvy, jíž je Česká republika vázána. Čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy umožňuje zbavení svobody osoby v souladu s řízením stanoveným zákonem, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání. Z rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že zajištění dle citovaného článku je ospravedlnitelné pouze pokud probíhá proces navrácení nebo vyhoštění, tyto procesy přitom musí probíhat s řádnou péčí ze strany příslušných státních orgánů. Zajištění musí mít oporu ve vnitrostátní právní úpravě a musí být v souladu s touto úpravou. Zároveň nesmí být svévolné, což je nutné chápat tak, že o zajištění musí být rozhodnuto v dobré víře, že dojde k naplnění jeho účelu, musí být vykonáno na odpovídajícím místě a v odpovídajících podmínkách a jeho délka by neměla přesáhnout dobu, ve které lze dosažení účelu zajištění rozumně předpokládat (srov. např. rozhodnutí Evropského

soudu pro lidská práva ve věcech Mikolenko proti Estonsku, č. 10664/05, A. a ostatní proti Spojenému království, č. 3455/05, Chahal proti Spojenému království, č. 22414/93, Saadi proti Spojenému království, č. 13229/03). Z čl. 5 odst. 2 Úmluvy vyplývá, že každý, kdo je omezen na osobní svobodu, musí být neprodleně seznámen s důvody tohoto omezení v jazyce, jemuž rozumí. Odst. 4 téhož článku Úmluvy garantuje každému právo na urychlený soudní přezkum rozhodnutí o zajištění. Zajištění žalobce neplní svůj zákonem uložený účel, neboť readmisi nelze realizovat pro rozpor se zásadou non-refoulement.

5. Žalobce uvedl, že Slovensko je silně křesťanská země, která je orientovaná proti islámu a tedy náboženství, jehož vyznavačem je žalobce. Muslimskou komunitu na Slovensku tvoří jenom 3 000 lidí. Islám není na Slovensku uznané a podporované náboženství. Příkladem může být např. novela zákona z roku 2016, kterou se zvýšil minimální počet podpisů členů náboženské obce potřebných pro její registraci z 20 na 50 tisíc. Muslimové na Slovensku nemají ani mešity a čelí útokům od různých extremistických skupin, např. politické stranou ĽSNS v čele s M. K., který je znám již po celé Evropě pro své radikální a zstrašující názory, pro které by již nepravomocně odsouzen na 4 roky odnětí svobody. Jeho politická strana ĽSNS však svou aktivitu nezastavila a dále se hlásí k protiislámským tendencím. Slovensko je konzervativní krajina, kde islám nemá místo, jak uvedl bývalý slovenský premiér. Slovensko odmítá i kvóty na přerozdělení migrantů v Evropské unii. V případě, že by byl tedy stěžovatel vrácen na Slovensko, hrozí mu pronásledování za svoje náboženství a též fyzické napadení. Žalobce poukazuje i na protesty proti migraci nebo na zabití Filipínce, kterého napadl a zabil právě přívrženec ĽSNS.
6. Dále žalobce uvedl, že česká vnitrostátní úprava readmise je velmi strohá a fakticky zahrnuje pouze ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců, tedy zajištění za účelem readmise. Zákon o pobytu cizinců, ani jiný právní předpis, již neupravuje samostatně otázky spojené s návratem cizince podle readmisní smlouvy, zejména co do ochrany práv těchto osob. Cizinci v takovém případě není vydáno ani rozhodnutí o předání, proti kterému by se mohl bránit, vydáno je pouze rozhodnutí o zajištění. Z uvedeného plyne, že cizinci není zajištěna efektivní a včasná ochrana proti případnému nezákonnému předání. Předání se cizinec nemůže vyhnout ani podáním žádosti o mezinárodní ochranu, jelikož § 3a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999, o azylu: „*Cizinec je oprávněn podat žádost o udělení mezinárodní ochrany policii na hraničním přechodu, nejde-li o cizince předávaného podle mezinárodní smlouvy nebo předpisu Evropské unie...*“ Žalobce dále namítal, že nemá ani možnost uplatnit námitky týkající se jeho údajného nelegálního pobytu a eventuální vážné újmy, která mu hrozí po předání na Slovensko. Podle žalobce je mu odepřena soudní ochrana, ačkoli bylo zasaženo do jeho základního práva (čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Institut readmise tak nepřijatelným způsobem zasahuje do základního práva žalobce na soudní ochranu, jelikož jej této možnosti zcela zbavuje. Podle čl. 36 odst. 2, věta druhá Listiny nesmí být z pravomoci soudu vyloučeno přezkouvání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. Podle čl. 8 odst. 2, věta první, Listiny nesmí být nikdo stíhán nebo zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Jelikož pak readmise není pouze opatřením regulujícím migrační politiku (jakým je např. rozhodnutí o správním vyhoštění), nýbrž je opatřením fakticky zasahujícím do osobní svobody cizince. Žalobce se může domáhat soudní ochrany pouze proti akcesorickému rozhodnutí o zbavení osobní svobody, samotný přezkum údajně nelegálního pobytu na území České republiky mu však nepřísluší, přičemž ještě závažnější je to, že s ohledem na povahu readmise nelze proti

takovému předání uplatňovat ani námitky týkající se eventuální vážné újmy hrozící žalobci po jeho předání na Slovensko. Jelikož tedy žalovaná nijak nezkoumala minulost žalobce a především eventuální hrozby, kterým může být vystaven na Slovensku a zejména ve svém domovském státě, kam by případně mohl být Slovenskem předán, nepokusila se nijak napravit legislativní vakuum spočívající v nemožnosti soudního přezkumu samotného předání žalobce. Aby bylo možné tolerovat chybějící úpravu obrany proti readmisi, je bezpochyby povinností žalované jakožto správního orgánu vypořádat se s přijatelností předání žalobce na Slovensko a především s hrozbou, která mu tam může hrozit (zejména navrácení do Sýrie). Jelikož však žalovaná na tuto povinnost rezignovala a rozhodla čistě technicky, zohlednivši pouze pobytovou historii žalobce, zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti, pro které nemůže obstát.

II. Vyjádření žalované

7. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě dospěl k závěru, žalobce naplnil podmínky uložení rozhodnutí o zajištění dle ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie.
8. Dále žalovaná ve svém vyjádření podrobně shrnula skutkové okolnosti, které byly podkladem pro správní řízení.
9. K věci dále uvedla, že existence vážného nebezpečí žalobcova útěku je dána zejména tím, že důvěryhodnost žalobce je značně oslabena a jeho jednání vzbuzuje důvodnou obavu, že zvláštní opatření za účelem vycestování by nebylo z jeho strany respektováno. Rozhodnutím byla dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena doba trvání zajištění na 30 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu předání žalobce, k potřebě realizovat karanténu po umístění do zařízení pro zajištění cizinců a celkově s přihlédnutím k možným komplikacím spojeným s žalobcovým předáním, a to v souvislosti s ukončením krizového stavu na území České republiky jako následku zvládnutí situace při zamezení šíření respiračního onemocnění COVID – 19 a zamezení pohybu osob nakažených koronavirem SARS-CoV-2.
10. Dále žalovaná konstatovala, že dne 6. 11. 2020 bylo zasláno cestou Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Kounicova 24, 611 32 Brno na Prezídium policajného sboru, Úrad hraničnej a cudzineckej policie, , Ružinovská 1/B, 812 72 Bratislava Vyrozumění o předání občanů třetího státu, dle článku 2 odst. 5 Dohody mezi vládou České republiky a Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných hranicích. Dne 18. 11. 2020 byla přijata z Prezídia policajného sboru, Úrad hraničnej a cudzineckej policie, Ružinovská 1/B, 812 72 Bratislava odpověď slovenských orgánů na readmisy podle Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES z 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí občanů Sýrie se zamítavým stanoviskem.
11. Žalovaná dále uvedla, že na základě výše uvedeného byl dne 18. 11. 2020, rozhodnutím OPKPaE HK, žalobce, dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. a) a ve spojení s § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění, a zároveň dne 18. 11. 2020 ukončeno zajištění dle ustanovení § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. ve spojení s ust. § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je Policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Závažné narušení veřejného pořádku, případně existence nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku správní orgán spatřuje v následujícím: Dne 2. 10. 2020 vydalo Ministerstvo zdravotnictví České republiky ochranné opatření. Tímto ochranným opatřením se nařizuje zákaz vstupu na území České republiky pro všechny

občany třetích zemí, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem COVID-19 dle bodu III. 1 a pro občany třetích zemí, kteří mají přechodný nebo trvalý pobyt v těchto třetích zemích, pokud tito cizinci nespádají pod tímto ochranným opatřením do stanovené výjimky. Správní orgán v rozhodnutí uvádí, že žalobce vstoupil na území České republiky dne 5. 11. 2020 v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 2. 10. 2020, č.j.: MZDR-20599/2020-32/MIN/KAN a to v době, kdy byl na území České republiky Usnesením vlády ČR vyhlášen ze dne 30. 9. 2020 ode dne 5. 10. 2020 na dobu 30 nouzový stav. Naplnění podmínek zajištění podřazených pod ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kdy existuje nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění správní orgán spatřuje v následujícím: Za současného stavu není přípustné, aby žalobce nerespektoval Českou republikou přijatá ochranná opatření, Usnesení, či jiná opatření k ochraně před zavlečením onemocnění COVID19, volně vstupovali, pohybovali se a pobývali na území České republiky. Ze samotného jednání cizince, které spočívá v porušení zákazu vstupu a pobytu na území státu nacházejícího se ve vážné epidemiologické situaci, je zřejmé, že žalobce nehodlá respektovat tento mimořádný stav ani státem vydané ochranné opatření. Skutečnosti týkající se omezení pohybu osob a zákazu vstupu cizinců jsou přitom všeobecně známé a žalobce si jich musel být dobře vědom, neboť pandemií, která přijetí nezbytných opatření k zamezení zavlečení či šíření nemoci vyvolala, je zasažena i země původu žalobce, která na ni rovněž reaguje. Informace týkající se aktuální situace a opatření platných pro území ČR jsou přitom průběžně aktualizovány a zveřejňovány na mnoha internetových stránkách státních úřadů (zejména Ministerstva zdravotnictví ČR). Proto také nemůže být pochyb o tom, že žalobce platný zákaz vstupu a pobytu na území ČR porušil vědomě, čímž vlastní zájmy zcela jednoznačně a ostentativně nadřadil nad zájmy společnosti řešící prostřednictvím cílených restrikcí mimořádnou epidemiologickou situaci na svém území.

12. Doba zajištění, jak žalovaná dále uvedla, byla dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tímto rozhodnutím stanovena na 30 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy podkladů a vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán si v této věci podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rámci rozhodování o správním vyhoštění vyžádal od Ministerstva vnitra České republiky ze dne 30. 11. 2020 závazné stanovisko k možnosti realizace vyhoštění do země původu a shromáždil a vyhodnotil veškeré podklady rozhodné pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování žalobce do země původu (Syrské arabské republiky), vycestování žalobce není možné. Dne 1. 12. 2020 vydal správní orgán OPKPaE HK rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2, § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobci se správním vyhoštěním stanovila doba, po kterou mu nebude umožněn vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. Dne 1. 12. 2020 byl žalobce na základě Příkazu k propuštění cizince ze zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty propuštěn. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz k opuštění území s platností od 1. 12. 2020 do 31. 12. 2020.
13. Po zhodnocení shora popsaných skutečností dospěla žalovaná k závěru, že byly shledány dostatečné důvody pro vydání rozhodnutí o zajištění. Z výše uvedeného je dle názoru žalované patrné, že vycházela jednak z dostatečných důkazů, které si v rámci správního řízení obstarala, tak i z vyjádření žalobce zaznamenaného do protokolu o výsledku, kterému byl po celou dobu přítomen tlumočnick do jazyka arabského. Žalovaná se rovněž

domnívala, že byl dostatečně odůvodněn závěr žaloby proti tomuto rozhodnutí a to i s ohledem, že jí nebylo dosud prostřednictvím právního zástupce žalobce doloženo doplnění žaloby ze dne 9. 12. 2020.

III. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, když žalobce žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
15. Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že dne 5. 11. 2020 ve 14:48 hod. prováděla hlídka oddělení 62 Celního úřadu pro Jihomoravský kraj na základě rozkazu ke službě číslo 530602B-1638/2020, kontrolní činnost, kdy tato kontrolovala ve spolupráci mobilním RTG a psovodem na SSÚD Podivín. Hlídkou mobilního dohledu bylo zastaveno nákladní vozidlo zn. MAN RZ: X, MPZ: TUR a návěs RZ: X, MPZ: TUR, které bylo následně podrobeno kontrole v mobilním RTG. Ve 14:48 hod. téhož dne bylo zjištěno, že se ve výše uvedeném vozidle nacházejí v nákladovém prostoru osoby. Po otevření nákladního vozidla bylo zjištěno, že se zde nachází 48 osob, z toho 47 mužů a 1 žena, mezi nimi i osoba vystupující pod identitou: W. A.. Žalobce byl na základě oprávnění policie dle ustanovení § 167 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, dle kterého je policie oprávněna v souvislosti s pobytovou kontrolou požadovat po cizinci prokázání totožnosti, vyzván k předložení dokladů opravňujících k pobytu na území České republiky. Jelikož žalobce na místě neprokázal svou totožnost a oprávněnost vstupu na území České republiky, byl dne 5. 11. 2020 v 17:00 hod. zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona číslo 273/2008 Sb. o Policii České republiky a eskortován na Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Brno (dále jen OPKPaE Brno). Kounicova 24 Brno k dalšímu opatření. Poté, po provedeném testu na COVID-19, byl žalobce eskortován na pracoviště Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Hradec Králové, (dále jen „OPKPaE Hradec Králové“), Věkoše 416, Hradec Králové, kde s ním bylo provedeno porovnání otisků prstů v systému AFIS a Eurodac s negativním výsledkem.
16. V protokolu o podání vysvětlení ze dne 6. 11. 2020 žalobce uvedl, že v současné době žije v Sýrii, kde bydlí s rodinou. Aby nemusel nastoupit do armády a také vzhledem k vyhlášenému válečnému stavu v Sýrii, žalobce na začátku roku 2019 tuto zemi opustil. Na cestu měl finanční hotovost ve výši 500 dolarů a cestovní pas. Jel pracovat do Turecka. Tam pracoval asi od března do poloviny září a tím si vydělala zbytek peněz na cestu. V září se za pomoci převaděče ve skupině asi 15 lidí dostal do Řecka. Za cestu zaplatil 800 euro. V Řecku byl pouze jeden den. Z Řecka cestoval pěšky ve skupině 35 lidí do Albánie za pomoci převaděče a za cestu zaplatil 1.150 euro, tato cena byla za cestu z Řecka do Srbska. V Albánii byl jeden den a hranici do Srbska přešel v dodávce. V Srbsku byl přes měsíc, ale nikde tam nepracoval. Pobýval v kempu pro cizince, který se jmenoval Kindea, za pobyt v kempu nic neplatil. Policie ho zaevidovala a mohl tam měsíc pobývat. S převaděčem se domluvili, že před hranicemi s Rumunskem nastoupí do kamionu. Tři nebo čtyři dny bloudili lesem, až se ocitli na území Rumunska. Ten samý převaděč je autem odvezl po pěti lidech ke kamionu, kde to bylo, neví. Zde je všechny naložili do jednoho kamionu. Za cestu ze Srbska do Německa zaplatil 3 800 euro.

Člověk, který je svázal od hranice osobním autem, byl ten samý, který potom řídil kamion a tím měli přejet až do Německa. Kamion od jejich výjezdu ze Srbska zastavil až při kontrole policií. Vůbec nevěděl, kde je, myslel si, že je zastavila německá policie. Žalobce byl v průběhu své migrační cesty kontrolován policií v Srbsku. Zde mu brali otisky prstů, fotografovali ho a dali mu nějaké dokumenty, které se zničily. V žádné zemi nežádal o azyl. Neví, z jakého státu vstoupil na území České republiky, přes jaký hraniční přechod, byl uzavřen v kamionu. Chtěl do Británie, do Londýna, jelikož tam má dle svého vyjádření dva strýce. Uvedl, že jeho cíl je Velká Británie. Dále žalobce konstatoval, že ho s Českou republikou a Evropskou unií nepojí žádné ekonomické, sociální, kulturní a podobné vazby. Na území České republiky nikoho nemá. Je si vědom toho, že zde pobývá neoprávněně. Neví, že je vydané ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví, které nařizuje postup k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirovým SARS-CoV-2 a přesto vstoupil a pobýval na území České republiky. Dále žalobce uvedl, že neměl v úmyslu požádat v České republice o azyl. Uvedl, že na území České republiky i Evropské unie nemá osobou, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do rodinného života nepřiměřené. Na otázku, co by pro něho znamenal návrat do svého domovského státu, žalobce odpověděl, že přestože má v Sýrii rodinu, nechce se tam vrátit, neboť by byl odvelen na vojnu, což je proti jeho přesvědčení, nebo by byl uvězněn za dezerci. Dále konstatoval, že na území Evropské unie nemá žádné ekonomické, kulturní a společenské vazby. Je si vědom toho, že pozbývá na území České republiky neoprávněně. Žádný důvod, který by mu zabránil v opuštění České republiky nezná, chce pokračovat dál do Británie. Do České republiky vstoupil bez platného cestovního dokladu, vízum či povolení k pobytu nemá.

17. Dále z průběhu správního řízení krajský soud zjistil, že dne 6. 11. 2020 byl s řidičem tureckého nákladního vozidla MAN, RZ X, s panem C. F., sepsán protokol o výslechu osoby zadržené dle § 76 odst. 3 trestního řádu, v němž uvedl, že kamion s návěsem převzal s druhým řidičem od jiného řidiče v Rumunsku. Dál pokračovali společně přes Maďarsko, Slovensko až do České republiky. Cílem jejich cesty bylo Německo. Při nakládání kamionu nebyl, při převzetí kamionu si kontroloval jen plombu, která byla v pořádku. Přes Maďarsko cestovali po dálnici až na hraniční přechod Rajka. Dál pokračovali po dálnici na Slovensku. Zde stavěli na benzinové čerpací stanici, kde natankovali. A dále pokračovali po dálnici až do České republiky. Sem přijeli někdy v odpoledních hodinách včerejšího dne. Po příjezdu do České republiky je na dálnici zastavovala policie, která je svedla na místo, které se podobalo parkovišti. Kontrola požádala o doklady, potom provedla kontrolu vozidla pomocí rentgenu. Tím zjistili, že se v kamionu nacházejí osoby. Poté je zadržela policie.
18. Na základě shora uvedených skutečností měla žalovaná za dostatečně prokázáno, že žalobce dne 5. 11. 2020 neoprávněně vstoupil ze Slovenské republiky na území České republiky a téhož dne na území České republiky neoprávněně pobýval bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu. Žalovaná tak měla za to, že byly naplněny podmínky pro předání dle dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předání a přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 2. 7. 2002, publikované ve sdělení MZV číslo 1/2004 Sb.m.s. (Readmisní dohoda). Policejním orgánem OPKPE Brno byla dne 6. 11. 2020 zaslána žádost o předání občanů třetího státu dle čl. 2 odst. 5 dohody orgánům Slovenské republiky. Dále se žalovaná zabývala otázkou, zdali by v daném případě postačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince

z území podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců. Po zhodnocení popsaného skutkového stavu dospěla žalovaná ke zjištění, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání žalobce nedostačující, neboť na území České republiky nemá hlášený pobyt, nemá zde zajištěno ubytování ani dostatek finančních prostředků. Navíc nevlastní cestovní doklad ani vízum či jiné oprávnění k pobytu, když vstoupil ilegálně ve skrytu ze Slovenské republiky na území České republiky. Tím, že vstoupil na území České republiky bez víza či oprávnění k pobytu, porušil jednu z elementárních povinností cizince pobývajících na území České republiky. Nemá ani dostatek finančních prostředků, na území České republiky, nežije žádný jeho příbuzný ani známý, který by mu zajistil ubytování, případně za něho složil finanční záruku. Existuje tak odůvodněná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho předání orgánům Slovenské republiky. Žalovaná vycházela z toho, že žalobce úmyslně nelegálně přicestoval ve skrytu na území Schengenského prostoru, po kterém se bez oprávnění pohybuje. Je tedy zřejmé, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle shora citovaného ustanovení by se v tomto případě zcela minulo účinku. Na podporu tohoto závěru odkázala žalovaná na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 8/2014 ze dne 20. 3. 2014. Dále žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že doba zajištění byla stanovena s ohledem na absolvování čtrnáctidenní karantény a předpokládanou dobu zajištění realizace předání na Slovensko na 30 dnů od okamžiku omezení svobody, tedy od 5. 11. 2020 do 4. 12. 2020. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaná připomněla, že zajištění cizince představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Právo na osobní svobodu je zaručeno v čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, přičemž podle odst. 2 téhož článku nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. V tomto konkrétním případě se jedná o zákon o pobytu cizinců, který danou problematiku upravuje v hlavě XI nazvané zajištění cizince a rozlišuje zde 3 možné varianty zajištění, a sice za účelem správního vyhoštění, za účelem vycestování a za účelem předání nebo průvozu. Z gramatického výkladu ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dle žalované vyplývá, že policie má povinnost (nikoliv možnost) zajistit cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem předání podle právního předpisu Evropského společenství. S odkazem na uvedené skutečnosti je dle žalované zajištění cizince za účelem předání podle ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zcela v souladu s právními předpisy, normami České republiky a zákonem aprobovaným smyslem zajištění za účelem předání. Žalovaná tak měla za to, že ve světle uvedeného je dostatečně odůvodněno zajištění účastníka řízení podle shora zmiňovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců, tzn. zajištění za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. 1. 2009, v daném případě podle mezinárodní dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předávání přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 2. 7. 2002, neboť, jak bylo prokazatelně zjištěno a spisovým materiálem náležitě doloženo, žalobce dne 5. 11. 2020 vstoupil na území České republiky z území Slovenské republiky neoprávněně bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu.

19. Postup žalovaného hodnotil krajský soud z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců, dále i z pohledu Mezinárodní dohody mezi vládou České republiky a Slovenské republiky ze dne 2. 7. 2020 a v neposlední řadě vycházel i ze závazných názorů vyslovených Nejvyšším správním soudem v jeho judikatuře.
20. Dle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.
21. Dle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 zák. č. 326/1999 Sb., ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
22. Dle čl. 2 odst. 1 Mezinárodní dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 2. 7. 2002 *„Každá smluvní strana převezme na území svého státu osobu, která nemá občanství státu žádné ze smluvních stran (dále jen „občan třetího státu“) a nesplňuje nebo přestala splňovat platné podmínky pro vstup nebo pobyt na území státu žádající smluvní strany, pokud je dokázáno nebo se věrohodně předpokládá, že vstoupila na území státu žádající smluvní strany z území státu žádané smluvní strany.“*
23. Dle čl. 2 odst. 5 této dohody *„Převzetí občana třetího státu podle odstavce 1 se uskuteční po předchozím písemném vyrozumění žádané smluvní strany bez zvláštních formalit, jestliže o jeho převzetí žádající smluvní strana požádala do 48 hodin od okamžiku jeho protiprávního vstupu.“*
24. Dále krajský soud uvádí, že se problematikou zajištění ve smyslu ust. § 129 zákona o pobytu cizinců zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, když v právní větě usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, vyslovil, že *„[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“*
25. V citovaném usnesení č. j. 7 As 79/2010-150 se dále uvádí, že *„Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a, jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování*

cizince alespoň potenciálně možné. [...] Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince. V opačném případě je však správní orgán povinen cizince neprodleně propustit na svobodu, neboť zásah do osobní svobody cizince by nemohl být považován za odůvodněný v situaci, kdy by bylo předem zřejmé či pravděpodobné, že zákonný účel omezení osobní svobody nebude moci být naplněn.“

26. K dané otázce se Nejvyšší správní soud vyjádřil i ve svém rozhodnutí ze dne 17. 4. 2018, č.j. 4 Azs 73/2017-29, v němž uvedl, že „Rozhoduje-li správní orgán o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu, je povinen i přes poměrně krátkou dobu (žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě) se s ohledem na naplnění účelu zajištění a možnou dobu trvání omezení osobní svobody zabývat z úřední povinnosti otázkou faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání, tj. i otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Právě uvedené nicméně nelze chápat tak, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě (státech), kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl.“
27. Na základě takto prezentované právní úpravy a závazného názoru vysloveného Nejvyšší správním soudem dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Z průběhu správního řízení totiž nepochybně vyplývá, že žalobce dne 5. 11. 2020 neoprávněně vstoupil ze Slovenské republiky na území České republiky, kde neoprávněně pobýval bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu. Lze přisvědčit názoru žalované, že byly naplněny podmínky pro předání dle Mezinárodní dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 2. 7. 2002 a že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání žalobce nedostačující. Žalovanou totiž bylo rovněž zjištěno, že na území České republiky nemá žalobce zajištěno ubytování ani dostatek finančních prostředků. Navíc nevlastní cestovní doklad ani vízum, či jiné oprávnění k pobytu, když vstoupil ilegálně ve skrytu ze Slovenské republiky na území České republiky. Nemá ani dostatek finančních prostředků, na území České republiky nežije žádný jeho příbuzný ani známý, který by mu zajistil ubytování, případně za něho složil finanční záruku. Žalovaná vycházela z toho, že žalobce úmyslně nelegálně přicestoval ve skrytu na území Schengenského prostoru, po kterém se bez oprávnění pohybuje. Je tedy zřejmé, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle shora citovaného ustanovení by se v tomto případě zcela minulo účinku. S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje.
29. Je nepochybné, že zajištění cizince představuje mimořádný institut, který umožňuje Policii České republiky zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je zaručeno v čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, přičemž podle odst. 2

téhož článku nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon, v daném případě zákon o pobytu cizinců. Na základě této právní úpravy má policie povinnost zajistit cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území České republiky za účelem předání podle právního předpisu Evropské unie.

30. Z uvedeného vyplývá, že krajský soud nemohl přisvědčit žalobní námitce, že žalovaná pochybila, když se nezajímala o to, v jakém postavení je žalobce a co lze od jeho předání na Slovensko očekávat a bez ověření těchto informací žalobce zajistila za účelem předání. Ze shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudcích č. j. 7 As 79/2010-150 a č.j. 7 As 79/2010-150 totiž nepochybně vyplývá, že úkolem správního orgánu není, aby v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňoval, zda ve státě, kam má být cizinec předán, k nedostatkům v rámci azylového řízení dochází či nedochází. Pokud tedy tuto správní otázku zvažoval a dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby tyto úvahy v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl. Jinak řečeno v konkrétním projednávaném případě by musely nějaké alespoň nepřímé důkazy vzbuzovat podezření, že v zemi, do níž má být cizinec předáván, existuje nějaká překážka, která by jej ohrožovala. Pokud tomu však nenasvědčuje žádná okolnost, není úkolem správního orgánu takové zdůvodnění provádět, taková iniciativa se od správního orgánu neočekává. Tak tomu bylo i v projednávané věci. Obecně je totiž nepochybně známo, že Slovenskou republiku lze považovat za demokraticky fungující stát, v němž jsou osobní práva zachovávána. Případné excesy přitom nelze vyloučit v žádném demokratickém státě.
31. Krajský soud tedy uvádí, že se nelze přiklonit k názoru žalobce, že v projednávané věci bylo nepochybnou povinností žalované, jakožto správního orgánu, vypořádat se s přijatelností předání žalobce na Slovensko. Taková povinnost žalované nevyplývá ani ze zákonné úpravy ani ze závazné judikatury Nejvyššího správního soudu.
32. Žalovaná tedy nepochybila, pokud daný stav zhodnotila jako situaci, která odpovídá možnosti zajištění cizince dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců a to v délce 30 dnů od okamžiku omezení svobody za účelem jeho předání nebo průvozu.
33. Krajský soud konstatuje, že se plně ztotožňuje se závěry žalované obsaženými v odůvodnění napadeného rozhodnutí a rovněž tak se závěry vyslovenými v jejím písemném vyjádření k žalobě a plně na ně odkazuje.
34. Krajský soud tak neshledal žalobu důvodnou, a proto ji s odkazem na ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
35. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývalo, že by žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 18. prosince 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně